

Jun-Jul-Aug 2012
Driemaandelijks
Afgiftekantoor
Oostende Centrum
P913037

Belgie-Belgique
PB - PP
8400 Oostende
Centrum
BC 31540

DE MOHIKAAN

**Ledenblad en nieuwsbrief
Vriendenkring
West - en Oostvlaamse
Kolonialen en Missionarissen**

V.U. Bob Vanhee - Visserskaai 45/3.2 - 8400 Oostende
bobliv@skynet.be tel. 059/266167

Onze start in JUNI 2010: we gaan onze derde jaargang in !

Dit nummer 3 heeft, en voor het laatst, een oplage van 400 exemplaren waarvan: 215 betalende abonnés - 52 laatkomers -40 Missionarissen – en ten slotte een 100tal oudkolonialen in West-en Oost Vlaanderen, bij wie blijkbaar “weinig” van die rode aarde aan hun hart is blijven kleven....! Of vergis ik mij ?

°

Onze ploeg medewerkers groeit gestadig. Naast onze vaste redactie-staf met Boudewijn Eggermont, Willy Alenus, Bernard Leicher krijgen we nu erbij:

- Eddy Merveillie. Eddy begint in juli as. zijn 4e Congoreis en schrijft een verslag.
- een Scheutist houdt ons op de hoogte voor de evenementen van “150 jaar Scheut”
- we verwachten ook veel van de goede pen van dr. P. Van Wassenhove
- para-auteur Eddy Hoedt en Alex Callewier houden heel wat “in spe”!

°

In dit nummer van DE MOHIKAAN, geven we voorrang aan artikels over de actualiteit:

- de Nonkel Paters - het Kongolo drama -50jaar Dipenda Rwanda- Burundi.

Er wachten een reeks onderwerpen in volgend nummer van begin september.

Inzending over alles en nog wat zijn steeds welkom.

°

Weinigen van ons weten, buiten de “Roeselarenaars” dat de provincie West Vlaanderen, een verbazende NGO-werking in leven houdt onder impuls van gedeputeerde Dirk De fauw en de dynamische ploeg van het Provinciaal Noord –Zuid Beleid(zie blz. 18)

°

Op 19 april ll. kwamen 25 Mohikanen samen voor een dag “ Het Oostende van Leopold II ” Zeer interessant was het BIB bezoek met doorlichting van het Congo-en Afrika boekenaanbod. In het volgende MOHIKAAN nummer publiceren we de enorme lijst van bijna 300 werken die overal, zelfs uit de reserves kunnen opgevraagd worden.

°

We kunnen nog geen concrete uitnodiging publiceren voor het jaarlijkse feest dat doorgaat in De Pinte op 23aug. Door haar onvermoeibare inzet is de “ Albertstad-Kalemie Vriendenkring” van Gisèle Deweireld uitgegroeid tot een Oost-Vlaams Koloniaal evenement! Wie geen persoonlijke uitnodiging ontvangt van Gisèle, mag gerust met haar zelf contact opnemen op tel.nr. 09/220 69 93.

°

Op blz13 komt het relaas van de dood van de tweede territoriaal in juli 1960 vermoord door de muitende soldaten. Het drama van André Ryckmans in de Beneden-Congo heeft ten overvloede de media gehaald, maar niemand sprak ooit over de identieke heldendood van Antoon Van Wonterghem. Hij was ook ATA UNIVOG en jonge familievader... Wie kan helpen bij de zoektocht naar zijn (Antwerpse)weduwe en zijn nu intussen 50jarige kinderen ?

Bob Vanhee

Twee jaar en 1 dag na Kongo zijn Rwanda en Burundi onafhankelijk geworden. Laat het ons uitsluitend bij Rwanda houden. Aan de kolonialen moet ik niet vertellen waar Rwanda ligt. Enkel even herinneren dat er 14% lange Tutsi en 85% kortere Hutu waren die niet te best overeen kwamen en dat de Tutsi volledig baas waren en de Hutu boertjes braaf en onderdanig moesten zijn. De 1% Batwa waren pottenbakkers en stoottroepen voor de machthebbers. De tegenstelling met Kongo is grondig en van diverse aard.

De eerste tastbare tegenstelling is te vinden in de toespraken die op de onafhankelijkheidsdagen werden uitgesproken in de twee respectievelijke landen. Iedereen kent het hatelijk discours van Patrice Lumumba, discours, dat naar het schijnt, geschreven werd door een Belg. Hier geef ik een uittreksel van de rede door de eerste president van Rwanda, Grégoire Kayibanda, uitgesproken op 1 juli 1962 in Kigali ter gelegenheid van de onafhankelijkheidsverklaring: **"C'est d'abord à la Belgique que, au nom de tout le peuple rwandais, j'exprime la plus sincère et la plus vive gratitude pour tous les efforts qu'en tant que puissance administrante elle a déployé pour aider et guider notre pays vers son autodétermination. Je m'adresse d'une façon toute particulière à la Belgique: elle sera, si elle le veut bien, notre première amie, après avoir été si généreusement notre guide vers l'autodétermination."**

Dit klinkt gans anders dan de taal van Lumumba op 30 juni 1960. Kongo ging naar zijn onafhankelijkheid gestuwd door haat tegen al wat westers was onder de leiding van Lumumba die degelijk ondersteund werd door Moskou en Peking. In die tijd was een grote strijd om de macht in Rwanda aan de gang tussen de Tutsi en de Hutu. De Tutsi hadden in New York bij de VN alles te zeggen want de "derde wereld" wilde alle blanken uit Afrika doen vertrekken. De Russen steunden heel sterk de Tutsi ofschoon ze de meerderheid van de bevolking onder de knoet hielden. Geopolitiek is dus nog sterker dan de eigen heilige principes. Er heerste overal een anti westerse ambiance die alle redelijkheid verdwaasde. De VN hadden, van hun kant, tijdens de voorgedijopdracht aan België over Rwanda-Urundi duidelijk gezegd dat we het land naar democratie en onafhankelijkheid moesten voeren. De blanke overheid en de katholieke kerk hebben die opdracht uitgevoerd en de structuren geschapen die de Hutu langs de weg van verkiezingen aan de macht lieten komen. Dat viel natuurlijk niet in de smaak van de Tutsi die hun alleenheerschappij bedreigd voelden. En de Tutsi, welbespraakt zoals ze zijn, kregen heel gemakkelijk de VN op hun kant want ze eisten het vertrek van de Belgen om de vrije hand te hebben teneinde hun absolute macht te kunnen bestendigen met de wapens in de hand.

Kayibanda heeft ooit gezegd: de dag dat wij, hutu's, verdeeld zullen zijn, zullen de Tutsi weer de macht grijpen. Profetische woorden. Onze Belgische politieke partijen hebben ook een nefaste rol gespeeld, zoals gewoonlijk, door te eisen dat meerdere partijen moesten toegelaten worden en daarmee de verdeeldheid in de hand gewerkt hebben. De Angelsaksische wereld kon het niet laten de Franse invloeden te ondermijnen en steunden sterk de Tutsi vluchtelingen die in Uganda vertoefden. Vandaag moet je in Kigali engels spreken om aanhoord te kunnen worden.

Zonder de steun van de Belgische overheid en de katholieke kerk, zouden de Hutu er nooit ingeslaagd zijn de macht te verwerven. Ze beseften het en waren ons dan ook dankbaar. De blanken die verkozen te blijven na de onafhankelijkheid waren welkom en dat tot aan de tragische evenementen van april 1994. Het was voor die blanken die meewerkten niet altijd een pretje omdat Afrika zijn eigenheid bewaart. Als raadgever ondervindt je dan dat je invloed stilaan wegzakt en de Afrikaanse gedachten niet altijd stroken met de Europese. De gekke ups en downs zoals in Kongo gebeurden niet in Rwanda en dat is op zich al een hele prestatie. Jammer van het drama van 1994 maar wel onvermijdbaar. Hopelijk slagen de Hutu, op termijn, erin de plaats in te nemen in het staatsbestel die hen toekomt als overgrote meerderheid van de Rwandese bevolking.

Boudewijn Eggermont

Erelid =
steunbijdrage
van 25euro
is onderlijnd

Aelter Agnes	Debrauwere Jozef	Ingels Wilfried	Van Audenaerde
Albert-Verbeke Jacques	Debruyne Jan	Iterbeke Blanche	Van Clooster Richard
Alenus Willy	Declercq Edgard	Jochmans Suzanne	Van Coillie Georges
Allemeersch Daniel	<u>Degelin Lucien</u>	Jonckheere -Huyghebaert	Van Cotthem Arthur
Ampe -De Maziere P-M.	Degraeve Yolande	Kint Bob	Van D en Abbeele Andre
Baelde Diane	Dejonckheere Gilbert	Kloosterzusters van Maria	Van Den Bosch Paul
Baele Aline	DeKeyser Daniel	Laleman Alfons	Van Den Broeck Lode
Baert Oswald	Delabie Frans	Laleman Godelieve	Van Den Hole Chris
Baeyens Odilon	Delarue Palmer	Lamote Carlo	Van Eylen Marcelle
Bayens Germanus	Delmotte Josephine	Leicher Bernard	Van Hassel Daisy
Bekaert Liliane	Deltour Walter	Lepae André †	Van Laer Marguerite
Benoit Maria Theresia	Demolder Cecile	Leuridan Hilda	Van Meerbeek Raymond
Benoit Laurent	Denaegel Esther	Libon Sys	Van Meirhaeghe Jozef
Berteloot Roger	<u>Denys Gerard</u>	Lievens Hector	Van Neerboom Stephan
Blancke Carlos	Depoorter Sadi	Lisabeth Therese	Van Raemdonck A.
Bonne Rose-Anne	Deprez Gerard	Maertens Mariette	Van Wambeke Gerda Zr.
Bosteels Guido	Deruyck Lucien	Matthys Marcel	Van Wassenhove Paul
Bouckaert Brigitte	Deschodt Beatrix	Meersschaut M.TH.	Vanaudenaerde -Bolligh
Brasseur Jean	Devleeschouwer	Mertens Willy	Vandekerckhove J.
Breckx Andre	Devriendt Gerard	Merveillie Eddy	Vandenabeele John
Bruneel Herman	Dewulf Gratiana Zr.	Merveillie Raphael	Vandenbergh Edwin
Bulcke Gaston	D'Haene Andrea	Meulemeester Wilfried	Vandenbussche Rene
Buseyne Hubrecht	Don Bosco Centrale	Molenaers Gilbert	Vandepitte Jozef dr.
Buytaert Amand dr.	Dooms Joseph	Morent André	Vandeputte Michel
Byttebier Godelieve	Duchene Herman	Nollet Cecile †	Vanhee Bob en Lieve
Caenepeel -Dierickx	Dutry Gerard	<u>Pil Roger</u>	Vanherreweghe Roland
Callewier Alexis	Duyck Roland	Platteau Andre	Vanhevel Iyonne
Cardon Liliane	Eerdeken -Schoofs	Portier Rik - Vanhee	Vanholm H. -Smith
Cools Frans	<u>Eggermont Boudewijn</u>	Putman Rosa	Vanhoucke Maria
Coolsaet Odette	Ervinck Karel	Pype Noel	Vanneste Hugo
Creupelant Denise	Fiorine Etienne	Quaghebeur Paul	VanSeveren Jozef
Davidts Denise	Gabriels Antoine dr.	Rathe Henriette Zr.	Vantomme Jacqueline
De Baets Herman Dr.	Geldhof - Coene F.	Rogiers Nicole	Verbeke Joost
De Bruyne Grietje	<u>Gérard Jacques</u>	Rooms Francine	Verbessem - Devos Wim
De Clercq Jean-Pierre	Geysels Yolande	Scaufaire Lea	Verbrugge Reginald
<u>De Meyer Raoul</u>	Ghekiere Anna	Scharpe Jan	Verbruggen Carolus
De Pinnewaert Rita	Ghys Georges	Scheldeman Marc	Vereecke Michel
De Ruyck Daniel	Goethals Georgette	Schelfhout William	Verhezen Charles
De Rycke Cecile	Haelterman Frans	<u>Schelfhout Joseph</u>	Vermast Robrecht
De Schutter Frans	Handelberg Marcel	Schuer Marcel	Vermeersch Claudine
De Vestele Philippe	Henderyckx Liliane	Servranckx Hugo	Verzele Nora
De Voogt Godelieve	Henskens Andre	Seynaeve Christine	Vlaeminck Fernand
De Vos Karine	Herman Denise	Six Ivan	Vlassenroot Marc
De Wannemaeker R.	<u>Hermans Walter</u>	Soetens Edmond	Vyncke Wilfried
De Weireld Ghisele	Hermans Peter	Soubry Fernand	Vynckier F.
De Wilde William	Herpellinck-Van Maldegen.	Spegelaere Fernand	Willaert Daniel dr
De Wit Karel	Hoedt Eddy	Taets Marnix	Willame Gilberte
De Zeine Emmanuel	Hoeree Lucien	Taets -Meurisse	Windels Wilfried
De Zutter L.	Huart Michel	Tavenir- Van Kerkhoven	
Debeuckelaere Michel	<u>Ide Christiane</u>	Trotman -Catrysse	
		Uyttenhove -De Lodder	

- Hierboven vindt U de lijst van de 201 geabonneerden.

-Wie op deze lijst NIET VERMELD is, ontvangt nu toch het 3^e Mohikaan-nummer 2012, maar betaalde NOCH abonnement, NOCH lidgeld. Het gaat hier over 52 " oude getrouwen " die zekerniet willen riskeren bij de volgende zending geschrapt te worden. Wie niet akkoord is mag zeker bellen!

- "LAST MINUTE " betalingen

Steunend -erelid: Vangheluwe Noel -Van Meel Cyriel - Jaspers Louis (Fr.)

Verder als lid: De Jonghe Patrik - De Jonghe Wilfried -Defenain Michel- Van Driessche Marc - Nové Suzanne
Croonenborghs Warnier - De Beul Marie-Therese - Degel Bernadette - Debruyne Lydia

Nonkel Pater

Het feit dat Canvas de 8 delige serie 'Nonkel Pater' uitgezonden heeft en dan nog in 'prime time', is voor ons, kolonialen, een evenement op zich. Na 52 jaar nooit iets anders gehoord en gelezen te hebben dan kritiek die dikwijls droop van de hatelijkheid, dan was die uitzending een ware opluchting. De paters konden vrijuit spreken en er was geen commentaar te horen. Toegegeven, we waren verbaasd en zelfs verwonderd dat zoiets mogelijk geworden was.

Televisie heeft echter zo zijn eigen regels. Aldus werd van iedere pater een urenlange opname gemaakt en kozen de TV mensen eruit wat zij het belangrijkste vonden zonder het advies van de paters in te winnen. Het werden aldus ultra korte anekdoten, gekapt stro, oppervlakkig. Wij, kolonialen, kennen de achtergrond, het milieu waarin die anekdoten zich afspeelden en hadden soms zelf moeite om ze in een juist kader te plaatsen. Hoe kwam dat dan over bij mensen die nooit een voet in Afrika gezet hebben? Waarschijnlijk iets verwarrend.

Hoe kan je je inleven als jonge Belg in de soms zeer primitieve levenscondities waarin de paters moesten leven, zeker de broussepaters die van het ene dorp naar het ander trokken. Spartaans eten, zandvlooien, malariamuggen bestrijden met petroleum, slangen op de meest onmogelijke plaatsen, enz.

Het is toch bewonderenswaardig hoe ze hun idealistische instelling bewaarden tot op het einde zelfs nadat sommige 7 maal hebben moeten vluchten en harde klappen van geweerkolven mochten incasseren. "Ik heb een mooi leven gehad, ik was een schakel in de evolutie,...". Het paternalisme was onvermijdelijk voor een 'pater' maar dat is vervat in het woord zelf. Men kan zich kritisch opstellen over de poging de zogenaamde cultuur van de inlanders te willen veranderen. Dan mag men toch niet vergeten dat er sinds generaties de alomtegenwoordige geesten de mensen deden leven in angst en deze misbruikt werden door de machthebbers. Als idealistische opvoeder, verbeteraar kon je toch niet anders dan hier tegenaan te gaan.

Toch hebben meerdere paters zich de vraag gesteld "wat doen wij hier", "wie bekeert wie", "zijn wij wel goed bezig". Dat zijn bedenkingen die twijfel doen ontstaan maar de geest dwingen naar de essentie van het bestaan te gaan. Het getuigt van een grote menselijkheid. Er werd ook wat aandacht besteed aan het emotioneel afscheid van vader en moeder want vroeger was het voor 10 jaar, daarna 7 jaar voordat ze hun ouders konden terug zien. Velen hebben het overlijden van hun ouders moeten vernemen terwijl ze eenzaam in een 'gat in de brousse' zaten. Verwerk dat maar.

De paters gingen geen enkel onderwerp uit de weg. Ze gaven toe dat het celibaat, zeker onder de tropen, geen lachertje was. De mooie wulpse lichamen van de jonge meisjes die dan nog verleidelijk konden glimlachen moesten wel overkomen als verzoeking zoals in de beschrijvingen van heiligenlevens. Van de inlandse clerus kon bezwaarlijk eenzelfde versterving gevraagd worden. De Afrikaanse cultuur draait immers rond procreatie.

In de laatste aflevering bleef iedere pater iets langer aan het woord en kreeg aldus de gelegenheid de ambiance te schetsen waarin zeer pijnlijke gebeurtenissen zich afspeelden in bepaalde streken. Het was dan ook veruit de beste uitzending waarvan we allen van genoten hebben. De inzet van de paters voor het welzijn van de inlanders mocht eens gunstig belicht worden. Wat die mannen verwezenlijkt hebben, is gewoon fenomenaal.

Globaal gezien vonden de paters zelf de uitzendigen positief. In Roeselare hebben op een avond 4 paters de gelegenheid gehad gedurende 2 uren half ronduit voor meer dan 200 toehoorders te vertellen over hun leven in Afrika en het zinvolle van hun werk. Dat kwam natuurlijk heel anders over dan een televisie uitzending met een opeenvolging van ultra korte zinnen. Televisie heeft dan zijn voordeel dat men veel meer mensen bereikt. En nu verwachten we een reeks over "Tante Nonneke". Die verdienen het eveneens.

Een tevreden Mohikaan

Mijn commentaar over de uitzendingen "Nonkel Pater". door Dr Paul Van Wassenhove
(uitzendingen op dinsdagavond 14 feb tot 3 april)

De formule "Mijnheer Dokter" werd overgenomen. Het functioneerde m.i. wat minder goed, omdat er een meer politiek én ideologisch luik mee gemoeid was. Het "koloniaal-racistisch-apartheid" aspect; het "paternalisme" wat evident toepasselijk was voor "paters"; het botsen van de animistische cultuur met het (superieur geachte) christelijk verhaal. Het geheel gaf zeker aanvankelijk te veel "gekapte stro" indruk: te korte interventies, oppervlakkig, snel. Nadien werd het verhaal soepeler.

§ De idealistische instelling van het (katholiek) milieu, de zin voor avontuur, de overtuiging globaal meer goed dan verstoring opgetreden te zijn, meer nagelaten te hebben, dan wat er nadien verwoest werd, domineert bij deze oudere paters. Iconen van een -ook voor ons- verleden. Zijn niet verbitterd.

"Ik heb een mooi leven gehad, ik was een schakel in die evolutie. Maar "alles" - de zwarten hun cultuur, hun filosofisch concept-veranderen was niet de goede optie."

§ Heel wat anekdotes spreken oud-kolonialen waarschijnlijk meer aan dan de huidige jonge generatie, die zich moeilijk kunnen "inleven" in de (soms zeer primitieve) levenscondities van destijds. Over: Dijk's (zandvlooien), met petroleum aan te pakken malariamuggen, veel over "Spartaans" eten, jagen en stropen, Brousseverplaatsingen, Hoe "cinema" bij "primitieven" overkomt ...

§ Sommige aspecten komen beter aan bod.

--Het zeer emotioneel beleefde virtueel definitief afscheid van vader en moeder, het belang van de brieven (voor de Internet episode).

-- Erkennen van problemen.

De onthutsende clash tussen het plichtbewust te beleven celibaat (in het idealiserend hypocriet katholicisme) en de vitale (sexueel - reproductieve) Afrikaanse cultuur. (Bantou filosofie - zie Pater Tempels, vriend aan huis bij de familie Anne Segart).

"Een man is maar man met het verwekken van leven. De vrouw is niets zonder kind."

De (onhoudbare) positie van de zwarte clerus met het relativeren van hun "ontrouw".

-- De bezinning en wat autokritiek: wat deden we daar?

De confrontatie tussen een eerlijke animist-"veelwijver" en een eerlijke pater. "WIE BEKEERT WIE?"

"Het bekeren". Betekent dopen en biechten "comptabiliseren" een ethisch impact hebben?

§ Waarschijnlijk zijn buitenstaanders wat ontgoocheld omdat er minder sociaal-kritisch of ideologisch grondig werd doorgepraat over: het onbetwistbaar voorkomend westers-christelijk meerderwaardigheids-complex met gevolgen zoals apartheid, een goedbedoeld paternalisme ("wij weten alles beter aan te pakken") die de persoonlijke keuzevrijheid, of de eigen cultuur in de weg stond.

Naast de massa lovenswaardige initiatieven in goed onderwijs, opleiding (autochtone geestelijken, eeuwen voor evenwaardige burgerlijke functies), filantropische en verzorging-instellingen, kwamen discuteerbare "van bovenaf" beslissingen het imago verstoren. Vooral het minste kwaad bedoelend .bv. het opnemen van de mulatjes...

Overigens gebeurde destijds soms juist hetzelfde in onze westerse wereld (bv. met alleenstaande ongehuwde moedertjes) zo gewoon dat de clerus was te "denken" én te handelen op eigen houtje, "voor hun goed", in de plaats van hun gelovigen.

-Dat er zoals altijd wat (soms lichtzinnig goedgepraat) kaf tussen het koren zit met (seksueel) misbruik van macht.

Dit mag de verdiensten van een overgrote massa "idealisten" niet bezoedelen.

Alles samen, presteerden de "Nonkel Paters" in Congo (en R-U) het toch nog het best (van alle kolonialen) in onze nooit perfecte wereld.

Perk, PVW 03/04/2012

De Martelaren van Kongolo

Op 26 mei 2012 vond te Gentinnes de herdenking plaats van de Martelaren van Kongolo. Op deze dag herdacht de Congregatie van de Heilige Geest haar 20 missionarissen die op 1 januari 1962 te Kongolo, in het noorden van Katanga, door soldaten van het Congolese regeringsleger werden vermoord. De gebeurtenissen speelden zich af tijdens de Katangese afscheiding. De eerste berichten van wat er op die noodlottige nieuwjaarsdag gebeurde, kwamen van een Congolese seminarist die van de tragedie ooggetuige was geweest en zijn verhaal deed tegen een priester van Kasongo die op zijn beurt alles verder vertelde aan Mgr. Cleire, de Bisschop van Kasongo. De verklaringen die door de jonge Congolese seminarist werden afgelegd zijn nadien bevestigd door Pater Jules DARMONT die als enige missionaris de moordpartij had overleefd en zich op 25 januari 1962 te Leopoldstad bevond. Pater DARMONT was er in het gezelschap van de Britse Majoor Dick LAWSON van de Nigeria-brigade die, na de tragedie, als eerste UNO-soldaat op 23 januari 1962 in Kongolo was aangekomen en naderhand verklaarde dat op dat ogenblik de stad Kongolo zo goed als volledig vernield was en de meeste inwoners de brousse waren ingevlucht. Pater DARMONT getuigde tevens dat er naast de geestelijken ook nog 2 andere Europeanen werden vermoord. Het ging hier met name om de Dokter Pierre-Honoré MOREAU, een Franse geneesheer die op het ogenblik van de feiten directeur van het ziekenhuis van Kongolo was en de heer MELCKEBEEK, een kolonist die reeds 40 jaar in Congo leefde.

In februari 1962 werd in België een brochure gedrukt met als titel: "De Martelaren van Kongolo". Deze brochure waarvan de toenmalige schepen voor Sociale Werken te Sint Lambrechts Woluwe, Leon Van Audenhaege, als verantwoordelijke uitgever optrad, werd destijds voor 10 frank aangeboden en verkocht ten voordele van het verwoeste Bisdom Kongolo. In dit drukwerk vinden we naast de lijst van de 20 missionarissen ook aantekeningen uit de door de jonge seminarist (wiens naam niet werd opgegeven) en Pater DARMONT afgelegde verklaringen.

DE VERKLARING VAN DE CONGOLESE SEMINARIST

De Congolese soldaten kwamen aan te Kongolo op zondag 31 december 1961 en bereikten er rond 14h de missie waar de missionarissen de witte vlag hadden uitgestoken. Volgens de verklaringen van de seminarist wilden de soldaten zich blijkbaar wreken op de missionarissen omdat die openlijk hun voldoening hadden laten blijken toen zij eerder op 28 december door de Katangese gendarmes uit de stad werden verjaagd. De missionarissen werden (nog steeds volgens de seminarist) verklikt door leden van de BALUBAKAT-jeugd die de centrale regering ADOULA en haar leger gunstig gezind waren. De missionarissen werden gearresteerd en naar het militaire kamp gevoerd waar de soldaten hen te kijk stelden en er op los sloegen. Na de brutaliteiten brachten zij de Paters naar hun cellen terwijl de soldaten een groot aantal Katangese burgers afmaakten. Samen met de missionarissen werden in het militaire kamp ook de seminaristen, Afrikaanse Zusters en burgers (waaronder vrouwen en kinderen die niet meer hadden kunnen vluchten) gevangen gehouden alsook Mgr. KABWE de toenmalige Vicaris-generaal en de inlandse priester EP Gervais BANZA. De missionarissen werden in cellen opgesloten, de anderen in een gemeenschappelijke zaal. In de ochtend van 1 januari 1962 werden de missionarissen naar één van de kantoren van het kamp gevoerd waar zij hun schoenen moesten uittrekken en elk 12 slagen met een "chicotte" kregen toegediend. Iets meer dan een half uur later werden zij op de binnenplaats één na één neergeschoten nadat eerst ook al een groep burgers was afgeslacht. Tegen de avond werden de lijken onder dwang en bedreiging van wapens door een groep opgevorderde seminaristen in de Lualaba gegooid. De lijken waren echter in de loop van de namiddag eerst nog verminkt geworden en van alle kleding en waardevols ontdaan door leden van de BALUBAKAT-jeugd. Deze hadden tijdens de slachtpartij de soldaten nog aangezet om ook de Afrikaanse Zusters en jonge seminaristen neer te schieten maar daar waren de militairen niet op ingegaan.

DE REDDING VAN PATER DARMONT

We geven de woorden van Pater DARMONT weer, zoals zij in de eerder vermelde brochure geciteerd staan.: "Het eigenaardige was wel dat ik steeds de eerste was om te worden ondervraagd, om slagen te krijgen en om in een cel te worden opgesloten. Mijn naam was gemerkt met een rood kruis. Vermoedelijk gebeurde dit alles omdat ik sinds juli van vorig jaar belast was met de geestelijke zorg bij de Katangese soldaten. Dit in opvolging van Pater FORGEUR die te Kabalo werd gedood. Ik werd ten slotte met twee van mijn confraters in een cel opgesloten., doch een soldaat kwam me hieruit halen, zeggende dat drie man in een cel teveel was. Ik werd dan alleen in de laatste cel opgesloten. Toen mijn beurt kwam om voor

het vuurpeleton te verschijnen, werd ik door dezelfde soldaat weerhouden die uit alle macht brulde: "Gij, terug naar de kelder! De missionarissen verbergen er militairen van Tshombe en jij gaat zeggen waar zij zich bevinden". Ik antwoordde hem dat hij zeer goed wist dat men geen Katangese soldaten had verborgen en dat het nationale Congolese leger reeds overal huiszoeking had gedaan. Hij duwde me in de cel en zegde dan zachtjes: "Zwijg, ik wil u redden"

"De terechtstellingen werden slechts door 2 soldaten verricht die gewapend waren met een modern Belgisch geweer. Men heeft me nadien vrijgelaten. Zeer eigenaardig is dat de soldaten tevreden waren mij te zien. Zij zegden mij herhaaldelijk: "Gij Pater, hebt een "buanga" (een zeer sterke fetisj) want jij zijt niet dood, daar waar al uw confraters gedood werden (...). Verder heeft het BALUBAKAT-kartel, dat het nationale Congolese leger overal volgt, tal van burgers vermoord en de missie geplunderd. De stad Kongolo bestaat niet meer: alles werd in brand gestoken.(.....)."

De soldaat die Pater DARMONT het leven redde was sergeant Jérôme Rwanga. Op 23 januari kwam de Britse majoor LAWSON met een vliegtuigje van de UNO aan te Kongolo. Een halfuur later vertrok hij samen met Pater DARMONT naar Usumbura. De volgende dag vlogen zij via Kindu, waar Pater DARMONT nog een ontmoeting had met Mgr. FRYNS, naar Leopoldstad.

Ten slotte vermelden we nog dat de Pater en legeraalmoezenier van het Katangese leger Albert FORGEUR naar wie Pater DARMONT in zijn verklaring verwees, op 8 april 1961 te Kabalo werd neergeschoten door Ethiopische UNO-soldaten.

KONGOLO-MISSIE NU...

Sooi Augustijns meldt ons het volgende:

Kongolo, 50 jaar De graankorrel sterft, en geeft vrucht.

Rond 50 jaar Kongolo noteerde ik enkele getuigenissen.

- Onze confraters van Kongolo 1962 blijven ons altijd nabij, zij beschermen ons en geven zelfs directe tussenkomst.
- Mgr Nday, bisschop van Kongolo : Ondanks de wanorde in die periode, zijn het geloof en de verstandhouding vrij vlug teruggekeerd tussen de verschillende stammen. Ook mogen we spreken van Gods zegen bij de goede verstandhouding die er is tussen de priesters en de bisschop.
- De mooiste vrucht is dat de "jonge Kerk Kongolo", met de andere jonge kerken in Congo, op haar beurt een missionaire kerk is geworden.
- De laatste dertig jaar zijn de jonge kandidaten blijven komen, jaar na jaar. De nodige vormingshuizen en begeleiders zullen de jongeren opvangen voor hun vorming. Postulaat, noviciaat, stage, filosofie en theologie.
- Enkele cijfers : 43 confraters met eeuwige geloften, waarvan 13 in parochies en werken van de Congregatie in Congo, 10 in vormingshuizen en administratie, 2 in studies en 18 uitgezonden naar andere landen.

- Nu zijn er 37 jongeren in opleiding ; 6 in postulaat, 14 in filosofie, 6 in noviciaat, 2 op stage en 9 in theologie.

- De graankorrel sterft in de grond van Kongolo. Hij draagt vruchten. We zien er de tussenkomst in van onze martelaren.

*Sooi Augustijns, spiritijn,
sooiaugust@yahoo.fr*

PATERS VAN DE H. GEEST

Bouwsestuw. 265, 2560 Nijlen
Redactie : A. Berghmans
Administratie : Fr. De Schutter
PRK. BE81 0000 4528 2024
TEL. (03) 481 80 32
armand.berghmans@scarlet.be
frans.deschutter@scarlet.be

Op 1 januari 1962 zijn 20 confraters omgekomen in Kongolo : 50 jaar geleden !

In de loop van de XXe eeuw hebben minstens 35 spiritijnen een gewelddadige dood ondergaan in de landen waar zij hun missie hebben uitgevoerd, meestal was het in oorlogsgebied. Wat zij allen gemeen hadden was de wil om hun leven in dienst te stellen van de volkeren waarheen ze gezonden waren. Zij zijn niet op de vlucht geslagen, ook al waren ze bewust van het gevaar dat ze liepen als ze ter plaatse bleven. Zij hebben alleen gehandeld uit getrouwheid aan hun roeping om Jezus te volgen in de congregatie van de H. Geest en om hun leven te geven voor de volkeren die hun waren toevertrouwd. Al zijn ze niet allen in strikte zin « martelaren van het geloof », ze zijn alleszins martelaren van hun missionaire trouw,

Ter gelegenheid van "Kongolo, 50 jaar" geven de Spiritijnen een mooie brochure uit van een vijftigtal bladzijden, "met foto's", met als titel : "Trouwe getuigen", over de gebeurtenissen van Kongolo. Je kan de brochure bekomen bij P. Frans De Schutter, frans.deschutter@scarlet.be. De prijs bedraagt 5 Euro, met verzending 6 Euro. Overschrijven op rekening BE31 0001 5553 5355 van Frans De Schutter.

BLOEDIGE APRIL 1997 IN RWANDA (IV) door onze redacteur Willy Alenus (Oostende)

Het eerste hoofdstuk verscheen in oktober 2011, in het ledenblad "De Mohikaan", het tweede op 15 februari en het derde op 7 april 2012.

Finale afrekening

De theoretische spreekbuis van de Akazu- clan is de krant *Kangura*, maar het ware propaganda- instrument en tegelijkertijd het voornaamste communicatiemiddel waarmee bevelen worden rondgestuurd ten gerieve van de, - sedert de onafhankelijkheid, - grotendeels ongeletterde bevolking is de RTML, "Radio- Télévision Libre des Mille Collines" dat later, gedurende de slachtpartijen, meerdere malen per dag de boodschap zal uitzenden, - "Doodt ! Doodt ! Doodt ! - De graven met Tutsi- lijken zijn nog altijd maar halfvol ; haast jullie en vul ze boordevol !" Op zondag 3 april, vier dagen voor zijn dood, heeft Thierry Lotin, de officier van het *squad* van tien commando' s dat zal worden gelyncht, kennis gemaakt met een personage dat vaak wordt vernoemd als ankerman van de RTML en die hij Georges Ruggiu van Verviers noemt. Naar aanleiding van een incident waarvan luitenant Lotin getuige was, beschrijft hij de 'Verviétois' als een "nain paranoïaque" (een geesteszieke dwerg). De webstek van Média Résistance, - Rwanda, le procès des médias de la haine, - verwijst naar www.freemedia.at/wpfr/rwanda.htm (« sur le rôle de Georges Ruggiu et de la RTLM »), maar die stek was dan weer niet te bereiken.

"Onbekende moordenaars"

Het jaar 1993 had geen gebrek, noch aan vijandelijkheden, noch aan vredesbesprekingen. Deze laatste kregen de steun van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid en werden in de hand gewerkt door Tanzania, - buurland van Rwanda en Uganda. Medio 1993 werd Habyarimana zo goed als gedwongen een vergelijk te sluiten met het RPF. De rebellen zouden deelnemen aan de regering, zitting hebben in het parlement en 40 p.c. van het personeelsbestand in de krijgsmacht toegewezen krijgen. Maar zo een compromis was uiteraard onaanvaardbaar voor de Akazu- clan. Zijn leden zouden op die manier hun monopolie van de macht kwijtspeelen. Dientengevolge besloten zij dat het uur van de finale afrekening had geslagen. Zuiver toeval of eerste zet van de *ultra' s*, - op 6 april 1994 werden door "onbekende schutters" twee raketten afgevuurd, waarbij het vliegtuig van president Habyarimana werd neergehaald en de president gedood, - net voor de landing in Kanombe-Kigali. De president keerde terug van besprekingen in Dar- es- Salaam, als verliezer (en kennelijk wist men dat al in Kigali), omdat hij een pakt had moeten afsluiten met de vijand, - met de vijand van de *ultra' s*. Het neerschieten van het presidentieel vliegtuig was in elk geval het signaal om van start te gaan met het slachten van de vijanden van het *harde* regime, - eerst en vooral de Tutsi, doch ook leden van de belangrijke Hutu- oppositie. Maar van 6 april 's avonds tot 7 april 's avonds, speelde er zich nog een interludium af, een tussenspel dat werd opgevoerd door militairen, die misschien hun bevelhebber wilden wreken (?) en die de vermoedelijke daders schenen te kennen of ze alleszins gingen zoeken aan de top van de harde kern *ultra' s* en tussen diegenen die deze top trachtten bijstand te verlenen. Op die manier komt niet alleen Agathe Mwilingyimana en meerdere ministers om het leven, maar worden ook tien ontwapende Belgische commando' s, die het bevel hadden gekregen de eerste minister te beschermen, alsnog gemassacreerd.

"Wie had wat tegen Agathe ?"

Op 5 februari 2004 schreven wij, - "In werkelijkheid heeft o.a. de lijfwacht van Habyarimana, op 7 april 1994, enkele uren na de aanslag van 6 april om 20.22 uur, meerdere interne oppositieleiden, die door hen van de aanslag werden verdacht, standrechtelijk gelyncht. Samen met de tien commando's van Flawinne." En op 21 februari 2005 voegden wij daaraan toe, - "Onze 10 commando's van Flawinne werden gelyncht omdat zij op 7 april 1994, de dag na de aanslag op president Habyarimana, bescherming probeerden te bieden aan eerste minister Agathe Uwilingyimana. Bij die mislukte opdracht, die ook kaderde in de VN- missie, was brigade-generaal Roméo Dallaire de militaire bevelhebber. WIE HAD WAT TEGEN AGATHE ? De lijfwacht, de getrouwen van de vermoorde president. Omdat zij bloedwraak wilden nemen op diegenen van wie zij zeker waren dat zij de aanslag hadden gepleegd. Met name de Fransen zochten jarenlang de moordenaars onder de huidige machtshebbers, het Kagame- bewind. Dat is merkwaardig aangezien onze Commando's in Kigali, die ooggetuigen waren van de rakettenaanslag op het vliegtuig, toen al man en paard hebben genoemd." Men leze dus "10 commandos vont mourir" van Alexandre Goffin, uitgegeven door "In Memoriam, j' avais dix camarades, a.s.b.l.", Dinant, 1995.

Genocide

Deze van hogerhand georkestreerde slachting van de weerloze bevolking duurde drie maanden, tot op de dag dat de RPF- troepenmacht de controle over het land in handen had gekregen en waarbij zij wat er nog overbleef van de gewapende tegenstanders op de vlucht kon drijven. Het aantal doden valt niet te achterhalen. Het maximum geschatte doden is één miljoen. Buren hebben buren uitgeroeid, die net zo onschuldig waren als zij. Deze conclusie houdt echter geen rekening met de demografische realiteit, - met de antropologische hypothese dat daar waar amper plaats is voor twee miljoen mensen, maar waar men zit opgestapeld met zeven miljoen en dit in een van de armste landen ter wereld, - er finaal en fataal iets moet gebeuren, - implosie of explosie. (120407_IV_Bloedige april 1994).

(Er volgt nog een laatste hoofdstuk, een overzicht.)

UMUBANO

Jean-Pierre Roobrouck. E-mail: Jean.Pierre.Roobrouck@telenet.be

RWANDA : het "land van de duizend heuvels".

Op de Algemene Vergadering (AV) van onze NGO "Vlaams-Rwandese Vereniging UMUBANO vzw", op 24 maart jongstleden, werden al onze projecten overlopen en besproken. Globaal werden heel wat resultaten behaald die ten goede komen aan de Rwandese bevolking.

Maar er blijven ook grote problemen bestaan zoals schaarste aan grond, de ongewone regenval in het droge seizoen en het uitblijven van regen in het regenseizoen, stroomonderbrekingen... waar wij weinig kunnen aan doen. Maar het weinige dat wij eraan kunnen doen, dat doen wij, zoals het aanplanten van 120.000 bomen in het project met Abahuje, of het zoeken naar oplossingen voor de bijensterfte met onze partner ARDI (zie verder in dit artikel). Tijdens de discussie op de AV formuleerden de aanwezigen hun vragen en voorstellen, één ervan was een generator voor elektriciteitsproductie.

VRV UMUBANO steunt grote en kleine projecten, opleidingen, "jumelages" ... Zoals stad Waregem, die al 25 jaar (!) verzusterd is met NGARAMA (nu: District Gatsibo). 51 gezinnen uit Waregem steunen evenveel gezinnen in Ngarama, voornamelijk met studiebeurzen. In RUNABA (Burera) steunen wij de lagere school en een aardappelproject voor de Batwa's. Deze mensen behoren tot de pygmeeënfamilie. Dankzij de steun van de Provincie West-Vlaanderen, stad Kortrijk en giften van sympathisanten, kunnen wij hen een beter en waardiger leven geven.

In de ex-provincie GITARAMA (nu: Zuidprovincie) kunnen wij dankzij de Provincie Oost-Vlaanderen een ganse regio steunen. DUTERIMBERE "Samen werken aan vooruitgang", werkt aan "opleiding en vrouwelijk ondernemerschap". Een concreet resultaat is bv. een vrouw, die dankzij haar opleiding en een microkrediet, een kwekerij met 1000 legkippen is gestart.

Ook INGABO "Rwandeess syndicaat van landbouwers en veetelers" krijgt ondersteuning. Dit syndicaat dat 14.000 (!) leden groepeerd, doet o.a. aan rasverbetering van melkkoeien door kunstmatige inseminatie. Zij geven ook talrijke opleidingen aan de boeren en hebben een demonstratieboerderij, waar een biogasinstallatie werd gebouwd.

Bij ARDI "Association Rwandaise pour la promotion du Développement Intégré" wordt een bijenteeltproject met medefinanciering van DGD (het vroegere DGOS/Abos) ondersteund. Zij geven voornamelijk opleiding aan enkele duizenden imkers in de Zuid- en Westprovincie. Met de jaarwisseling stuurde Umubano zijn specialist in de bijenteelt, de heer Didier Gillet uit naar Rwanda. In enkele weken tijd kregen 25 verantwoordelijken van het ministerie van landbouw, instituten en leden van imkercoöperaties een zeer gedegen opleiding in "Koninginnenteelt". Dit was een primeur voor Rwanda. Jammer genoeg, was er nog een andere primeur: Er werd een parasiet ontdekt: de "varoamijt", die tot nu toe niet voorkwam in centraal Afrika. Samen met alle verantwoordelijken, werd een landelijke bestrijdingscampagne opgezet.

Umubano zal nog enkele jaren dit bijenproject blijven steunen, dat een inkomen geeft aan duizenden imkerfamilies, in een land met een tekort aan grond. Eveneens helpen wij het milieu te beschermen, zeker rond het NYUNGWE woud, waar veel van deze imkers actief zijn.

Umubano hoopt verder van hieruit nuttig werk te kunnen verrichten in Rwanda, in samenwerking met al onze partners. Zoals ook INGABO doet, dat het traditionele Ankolé ras kruist met het Friese ras, willen wij ook het beste uit twee werelden verenigen en zo vooruitgang brengen.

Wie hierover nog meer wil lezen, kan onze website raadplegen: www.umubano.be

Wie een van onze partners vooruit wil helpen kan een bijdrage storten op rekening IBAN-nummer BE79 0682 4065 7633 (BIC: GKCCBEBB) van de Vlaams-Rwandese Vereniging Umubano vzw. Vanaf 40 euro ontvangt u een fiscaal attest.

BURUNDI... NA 50 JAAR

De Rwandese geschiedenis is NIET uniek: een analoog Mwamidom met tegenstellingen H-T, vinden we in de omgeving :Buganda, Toro.. en Burundi.

BURUNDI.

De korte geschiedenis van zijn machthebbers spreken boekdelen, en het kan niet anders dan een duidelijke psychologische rol gespeeld hebben in Rwanda, waar men zag wat er zich afspeelde in hun buurland.

Voor de onafhankelijkheid regeerde

Mwambutsa IV ° Nyabitagi 1912- + Genève 1977 . Mwami van 1931 tot 8 Juli 1966.

BURUNDI werd onafhankelijk op 1 JULI 1962 .Prins Rwagasore, leider van de Upronapartij (=partij van de Mwami) die een felle anti belgische hetze ontkenende, werd vermoord na de verkiezingen in 1961.Zeer veel spanningen en geweld rond die onafhankelijkheidsperiode.

Mwambutsa benoemde Josef Bamina een Hutu als 1° minister, in januari 1965, en deze werd vermoord in September door Tutsi.

Mwambutsa benoemde daarop een Tutsi-gemattigde , waarop ook rellen en moorden . Mwambutsa wil aftreden in maart 1966 en duidde als opvolger

Charles Ndizigi de jongere broer van Rwagasore als NTARE V aan.

Staatsgreep op 8 juli 1966:door MICOMBERO .

Mwambutsa wordt afgezet, en vertrekt naar Zwitserland .

nder NTARE V regeert . MICOMBERO (Uprona leider) met een Tutsidictatuur.

Ntare wordt afgezet in November 1966 en vermoord in April 1972.

Einde van het Mwamidom.

(1° genocide 1970)

Burgeroorlog met 50 tot 100,000 doden . Ganse Hutu-elite wordt uitgemoord (1970).

Staatsgreep BAGAZA.

Micombero vertrekt om economie te gaan studeren " sterft" door hartaanval ???

Staatsgreep BUYOYA 7 sept . 1987 opnieuw Tutsi dictatuur.

(2° genocide 1987)

Hutu revolte neergeslagen : 20.000 doden.

Verkiezing Juni 1993: Hutu president Melchior Ndadaye : vermoord in Oktober 1993

(3° genocide)

• Burgeroorlog: 15.000 doden.

Hutu president Cyprien NTARYAMERU volgt op . Wordt in Maart 1994 uit de lucht geschoten , samen met de Rwandese president Habyarimana .

Opnieuw Tutsi dictatuur BUYOYA Juli 1996 + vice president HUTU: Ndayizige Domitien . Buyoya treedt af Ndayizige wordt president .

Nu is Nkurunziza (26/08/2005) president : Chef Hutu rebellen.

Herkozen 2010 ..

Zomaar een verhaal.....

'IK HAD EEN WEESHUIS IN AFRIKA... ('Out of Africa' mijmeringen)

1992....Ik woonde in Mwanda Katana (Zuid Kivu) tussen de bananen en aan de achterzijde van een weeshuis dat ik "Alama ya Kitumaini" gedoopt had. De 40 weeskinderen kwamen bij mij voor het sluiten van de avond. De grootsten gingen op zondag met me mee naar de mis in de parochiekerk. Mwanda was een zuivere congolese gemeenschap met mij als enige blanke. In den beginne kwam de congolese priester vragen om plaats te nemen bij de "notabelen", maar ik verkoos tussen de gewone mensen met de weeskinderen te zitten.

In de gemeenschap hadden priesters, religieuzen en andere vooraanstaanden de plaats ingenomen van de blanken van destijds. Tussen de 'vervangers' van de blanken en de bevolking bestond een zeer grote afstand.

Rond "la pluie des vaches" in 1992 was er een epidemie van menigistis en onmiddellijk werden priester, religieuzen, vooraanstaanden en hun personeel ingeënt. De bevolking kreeg geen kans en was kwaad.

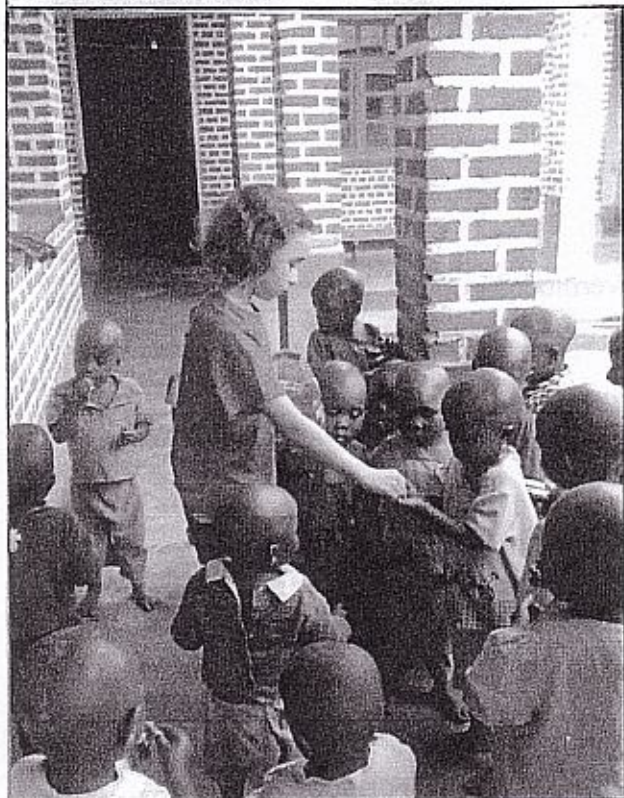
Ikzelf werd door die situatie opstanding en trok naar vrienden in Bukavu en kwam terug met vaccins. Samen met een congolese verpleger begonnen we iedere avond aan vaccinatie van de bij bevolking bij mij thuis. Het beperkte zicht tot een 80 tal personen per avond (we hadden niet meer injectiespuiten).

Ik verliet de Kivu in 1994 en kwam er terug op bezoek in 2008. Toen ik Katana binnenreed, ging het gerucht de ronde dat ik terug kwam en

in een mum van tijd was de bevolking opgetrommeld en waren ze met honderden aan het weeshuis. Eigenaardig, ik werd een beetje hoop in de miserie van 2008.

Zo'n verhaal kentieder van u, wij zijn niet vergeten in de gewetens van de gewone mens in Congo.

Alex

Mijn dochter in weeshuis
In 2008 - snoep kennen ze rap!

In Hotel Orchid - Bukavu
met Mr Marc Moreau (zittend)
2008

IN MEMORIAM

Antoon VAN WONTERGHEM

Tijdens de julionthrusten 1960, viel één van de UNIVOG-oud-studenten, de stille eenvoudige Westvlaming Antoon Van Wouterghem, als slachtoffer van zijn idealisme. De mutterij in het militair kamp te Kongo, nu zo aktueel geworden door de afschietelijke afslachting van de 19 Vlaamse missionarissen, werd deze jonge vader fataal.

ZIJN JEUGD

Antoon, door zijn vrienden Tonne genoemd, zag het levenslicht te Middelkerke, op 27 februari 1934. Hij was amper 5 jaar oud toen zijn broertje hem ontviel. Alhoewel hij alleen overbleef werd hij nooit door zijn ouders verwend. Reeds in de lagere school te Koksijde, gaf hij blijk van een verward verkeer te worden. In 1945 vatte hij de middelbare studies aan, in het Sint-Bernarduscollege te Nieuwpoort. Deze overgang, kort na de oorlogsjaren, viel hem bijzonder zwaar, doch de jonge student overwon alle moeilijkheden op schitterende wijze. Na zijn lagere middelbare studies ging hij verder studeren aan het Lieve-Vrouwe-college, economische afdeling, te Oostende. Daar groeide in hem de drang om zijn leven te stellen in dienst van Kongo. Uit zijn oprechte gesprekken bleek duidelijk, dat zijn ideaal toen reeds vaststond. In 1953 vatte hij het plan op zich in te schrijven aan het UNIVOG te Antwerpen.

De brochure "De opleiding van de gewestbeheerders in Afrika door het Universitair Instituut voor de Overzeese Gebieden" las en herlas hij. Hij twijfelde lang of hij werkelijk geschikt was om deel uit te maken van het territoriaal legerkorps. De keuze van deze loopbaan was bij hem veel meer gegroeid uit een roeping dan uit het zoeken naar een goed betaalde betrekking. Hij slaagde schitterend in het ingangsexamen. Nu brak voor hem een tijd van hard werken. Zijn medestudenten leerden hem kennen als een hartelijke jongen, steeds de glimlach op de lippen, de vriend van iedereen. Hij was een trouw lid van de club van de Westvlamingen. Nooit trachtte hij zich op te dringen, of anderen mee te slepen. In de UNIVOG-voetbalploeg was hij een onmisbaar element. Alhoewel stevig uit de kuit geïmpregneerd, was hij steeds fair, hij sloofde zich af met hart en ziel om zijn ploeg naar de overwinning te brengen.

Na zijn eindexamen behield hij de vriendschap met Antoon in het huwelijk. Hij droomde ervan een groot gezin te stichten. De eerste slagen van het noodlot begonnen echter nu reeds neer te vallen op de jonge echtgenoot. Zijn vrouw had in moeilijke omstandigheden het leven geschenken aan een dochtertje. Enkele maanden later, juist op het ogenblik dat Antoon het soldatenpak ging aantrekken, verloor hij zijn vader, zijn eerste en beste vriend. Niettegenstaande dit een diepe inwerking had op zijn gemoedstoestand, bleef hij even enthousiast om naar Afrika te vertrekken. De wens om als territoriaal de vaderlandse tradities van eer en plicht hoog te houden, werd bij hem steeds sterker.

DE TERRITOIRIAAL

Na de geboorte van zijn tweede dochtertje, vertrok hij als hulp-gewestbeheerder. Op de boot, de "Charleville", werd hij telegrafisch verwittigd van zijn aanstelling voor het gewest Kongo, in noord-oost Katanga. Reeds te Dilolo, waar hij na de treureis vanuit Lobito toekwam, leerde hij de harde werkelijkheid van het broesseleven kennen. Niettegenstaande hij amper kon antwoorden, vertrok hij gans alleen met zijn gezin naar Kongo. Na een weinig administratief werk op het gewestbureau te hebben verricht, werd hij als streekoverste te Boelala aangeduid. Hier moest Tonne bewijzen of hij degelijk was opgeleid geworden. Hij kreeg opdracht voortdurend contact te houden met de inlandsse middelen, het gezag en het aanzien van de inlandsse hoofden te verheffen, de inlandsse instellingen te bevoorliefen, de betrekkingen tussen zwart en blank te vergemakkelijken, alsmede tussen de administratie en de bevolking. Hij kreeg als taak, met het personeel, dat hem was toegevoegd, recht te spreken, toezicht uit te oefenen op de inlandsse rechtbanken, de inheemse landbouw te ontwikkelen, de belastingen te innen, wegen aan te leggen of te verbeteren, toezicht te houden over de aanwervingsvoorwaarden van de afrikaanse arbeidskrachten en bemiddelend op te treden in de netelige vraagstukken van de sociale zekerheid.

Aan deze talloze en ondankbare lasten werden en nu, dat de onafhankelijkheid voor de deur stond, nieuwe toegevoegd. Antoon Van Wouterghem kreeg de zware verantwoordelijkheid, niet alleen de stoffelijke en zedelijke vooruitgang van de hem toevertrouwde bevolking te verwezenlijken, maar ook haar politieke vooruitgang te verzekeren, alsook haar bekwaamheid om zichzelf te behouden mogelijk te maken. Dit alles was een zeer zware taak voor de 26-jarige UNIVOG-gediplomeerde. Hij stond gans alleen, zonder op raadgevers beroep te kunnen doen: hij had bestellingen te treffen die veel tact en koelbloedigheid vereisten. Doch Antoon was gelukkig. Hij had nu zijn doel bereikt. De inlanders hadden vertrouwen in de Westvlaming, die van hen geen narsse onderdanigheid of slaafse onderwerping afdwong. Zij lieten zich graag door hem overtuigen, omdat zij voelden dat hij hen een diepe begrijpende liefde toedroeg. Hij stelde zich niet tevreden met een meningsloze van fraus-kiswahili te brabbelen.

's Avonds, wanneer hij moe en afgetoet, zich op een stoel neerzette, nam hij de studieboeken ter hand. Bij het lezen van de petroliumlamp, bestudeerde hij de taal en de gewoonten van de streekbewoners.

In mei 1960 kreeg hij een nieuwe functie. Hij werd benoemd tot sekretaris van het gewest. Het blank overheidspersoneel was inmiddels uit de broesse teruggetrokken op de hoofdstad. Alhoewel de onafhankelijkheid met een zekere angstige spanning werd verwacht, had iedereen toch vertrouwen in de leiderschap van de ministers, gericht aan de Belgische ambtenaren van de administratie in Afrika.

De onafhankelijkheidsfeesten werden in een broederlijke sfeer van vriendschap tussen blanken en zwarten gevierd. De 1.250 rekruten van het militaire kamp, defileerden voor de Europeanen en de inlandsse gezagsdragers. De majoor en Antoon dekoreerden deze jonge soldaten, afkomstig uit verschillende streken van Kongo.

DE TRAGEDIE

5 juli brak de opstand los in het legerkamp Thyssstad. De blanken en zwarten van Kongo liederden angstig naar de berichten uitgezonden door Radio Leopoldstad. Maatregelen voor een eventuele evacuatie werden getroffen: twee boten werden in aller haast in gereedheid gebracht. Op 8 juli begonnen de eerste woelingen te smenden op het vliegveld te Kongo. Het roekverhaal werd daar niet opgevolgd.

De politiekommisaris die uit de tussenkomsten werd aangevallen en was verplicht de gummikamp en zijn kantelings af te geven. De blanken verzamelden zich in het hotel "Lualaba". Tevergeefs wachtte men op de toelating tot de evacuatie, aangevraagd aan de districthoofdplaats Albertstad.

De toestand werd steeds onhoudbaar: de zwarten kwamen op het hotel toegelopen en riepen om de blanke vrouwen. De echtgenoten dachten aan de hel van Thyssstad. De evacuatie kon niet meer worden uitgesteld. De mannen vormden een haag om hun vrouwen en kinderen tegen de kogels te vrijwaren. Terwijl deze laatste op de snelle boot, de "Kodia", werden ondergebracht, ging Antoon de wapens en de wapenboten die op de gewestpost waren achtergelaten. Plots stelde iemand vast dat er in het hospitaal nog blanken waren. Tonne was daar weer als vrijwilliger. Hij was verplicht door een kordon soldaten te rijden om de vergeten Europeanen op te pikken. Een officier, die op het punt stond te vertrekken, werd door Antoon en de dokter van een zekere dood gered.

De "Kodia" verliet het eiland. Alhoewel beschoten bij het voorbijgaan van het militaire kamp, voer deze boot zonder hinder verder. Antoon bevond zich op de tweede, de "baron Janssens", waarvan de stuurrichting en de motoren zich niet in een al te beste toestand bevonden. Na veel moeilijkheden kon dit riviervaartuig toch de Lualaba opvaren. Het was ondertussen reeds middernacht geworden. Het volle maanlicht bescheen scherp de witte boot. De ankers, verspreid langs de oever konden het vaartuig dat hen op 300 m. voorbijvoer genade-

delijk op de korrel nemen. Zo kwam de "baron Janssens" het militaire kamp naderde brak een moordende fusillade los. Meer dan 250 kogels raakten het vaartuig. Een van deze kogels veld Tonne. Getroffen onder het rechteroog, zeeg hij met een zucht in mekaar. Over zijn gebaat lag nog dezelfde innemende glimlach, die hem tijdens zijn leven zoveel vrienden had bezorgd.

Mevrouw Van Wouterghem bevond zich op de "Kodia", waar op enkele personen gekwetst waren. De twee boten kwamen naast mekaar te liggen om aan de geneesheer toe te laten op de eerste over te stappen. De vrouwen riepen de naam van hun echtgenoten. Allen kregen een antwoord. Enkel de vraag van mevrouw Van Wouterghem bleef onbeantwoord. Zij vroeg daarom aan de dokter of haar man niet getroffen was. De geneesheer zei enkel, dat haar echtgenoot zich op de "baron Janssens" bevond. De vrouwen leerden zich stil om. Zij vermoedden reeds het ergste.

De "Kodia" voer verder en legde aan te Kuba. De in verwachting zijnde vrouwen werden verzocht zich naar het hospitaal te begeven, om er verzorgd te worden. Dit was echter een voorwendsel om een mevrouw Van Wouterghem een kalmerende inspuitting toe te dienen. De jonge moeder maakte echter niet verdoofd. Zij vroeg aan de geneesheer of hij haar zou verwijderen van de aankomst van haar man. Toen vertelde de dokter haar de waarheid: "Uw echtgenoot zal niet meer terugkeren. Hij was een held".

Enkele maanden later werd "Anneke" geboren. De moeder en de echtgenote van de gevallen territoriaal hadden wel op een "Toonje" gehoopt. Moedig dragen zij nu hun lot. In hun hart leeft het beeld voort van deze jonge Westvlaming, die nooit vergeten zal worden door zijn vele vrienden. Antoon ligt nu begraven te Kuba, in een grond die voor de Vlamingen vreemd is geworden.

P. LENAERTS.

OPERATIES REGIMENT PARA-COMMANDO IN AFRIKA:

In januari 1959 tussenkomsten (ordehandhaving) in Leopoldstad. In november wordt het 3de Para in Ruanda ingezet als gevolg van incidenten tussen Hutu's en Tutsi's. Vanaf februari 1960 wordt het bataljon permanent in Ruanda geïnstalleerd, in mei ook het 4de Commando.

Vanaf juli 1960 opstand en muiterij Force Publique in Congo.

Tussen juli en augustus 1960 worden er 825 sprongen uitgevoerd op zes verschillende DZ's. In augustus verlaten de paracommando's hun bases van Kamina, Kitona en Stanley.

November 1964: Operatie 'Rode en Zwarte Draak', uitgevoerd door het 1ste Para bataljon, versterkt met de 12de compagnie van het 2de Commando.

Mei 1978: Operatie 'Red Bean' in Shaba uitgevoerd door het 1ste Para, 3de Para, de Compagnie Atk Para-Commando en het Escadron Recce Para-Commando en een detachement van het Trainingscentrum voor Parachutisten (CE Para).

Februari 1979: Operatie 'Green Apple' in Neder-Zaïre. Het 2de Bataljon Commando (2 compagnies) wordt met de opdracht belast. Er wordt niet tussenbeide gekomen, de aanwezigheid van de paracommando's bedaart blijkbaar de gemoederen in de streek en stelt de Europeanen gerust. Eind maart keert het bataljon terug naar België.

6 oktober 1990: Operatie 'Green Beam' in Rwanda. Inzet van een 'versterkt bataljon' bestaande uit het volledige 2de Commando, een compagnie van het 3de Para, een peloton van het Escadron Recce op jeeps, een detachement Transmissie van de Staf van het Regiment, een detachement van het CE Para, een medische antenne en een ploeg van het Krijgsauditoraat. Samen 530 man sterk. Evacuatie van burgers tot 31 oktober. Terugkeer in België van de laatste paracommando's op 3 november 1990.

24 september 1991 tot : Operatie 'Blue Beam'. Inzet van 1 Para, 3 Para, het Escadron Recce, de compagnie Atk en het Medisch Centrum. Opdracht: in Zaïre tussenbeide komen om in overleg met de Franse troepen de evacuatie van buitenlanders te beveiligen. Het Belgisch detachement moet in Shaba een operatie in twee tijden uitvoeren: 1) een Belgische paracommandocompagnie en een Franse compagnie moeten de vliegvelden van Kolwezi en van Lubumbashi innemen en beveiligen. 2) daarna instaan voor de evacuatie van buitenlanders. Terugtrekking van het detachement vanaf 2 november tot 4 november 1991. Balans: meer dan 5000 buitenlanders geëvacueerd.

Vanaf oktober 1991 wordt het Regiment Para-Commando gereorganiseerd tot Brigade Para-Commando.

Vanaf december 1992 wordt de Brigade Para-Commando ingezet voor twee gelijklopende opdrachten: een vredesoperatie in Somalië (Peace making) en in januari 1993 zit ze in Brazzaville om toe te zien dat de situatie in Zaïre niet escaleert.

11 december 1992: begin van Operatie 'Restore Hope'. Inzet van 1 Para, het Escadron 3 Lansiers Para, een peloton van de 14de Compagnie genie Para-Commando, een chirurgische antenne, piloten en grondpersoneel van het Licht Vliegwezen, ontminers, manschappen van de Transmissietroepen en van de Logistiek.

Vanaf 5 mei komt een einde aan 'Restore Hope' en de VN zet de operaties verder onder codenaam 'Unosom II'. De intussen aangekomen manschappen van het 2de Commando zien zich verplicht hun Groene Baret voor de blauwe UNO-muts te ruilen. In augustus arriveert het 3de Para aan. Vanaf midden december worden de Belgen afgelost door Indiërs en de laatste elementen keren begin 1994 terug naar België. Het persagentschap Reuter publiceert in oktober 1993 het volgende bericht: *"The Belgians have been tough and they have earned a lot of respect. We are all a little worried about their pepercure. We are not sure whether the next group of troops coming to Kismayo will be able to command the kind of respect the pelagiaan have..."*

Januari 1993: situatie in Zaïre baart zorgen: start Operatie 'Sunny Winter' (Brazzaville 29 januari-24 februari) met als doel 'bescherming en evacuatie van buitenlanders'. Alles gebeurt in overleg met de Franse troepen en verloopt in een opperbste samenwerking. Inzet van 600 manschappen komende uit het 3 Para, Compagnie Atk, Batterij VA Para-Commando, een ploeg Rav Air en dispatheurs, een parachuteerbare chirurgische antenne (ACP), logistiek en Transmissiespecialisten. Het scenario is vergelijkbaar aan dit van 1991, met dit verschil dat president Mobutu de Belgische militairen geen toestemming geeft om zich in Zaïre te ontplooiën. De situatie kalmeert zonder inzet van de troepen.

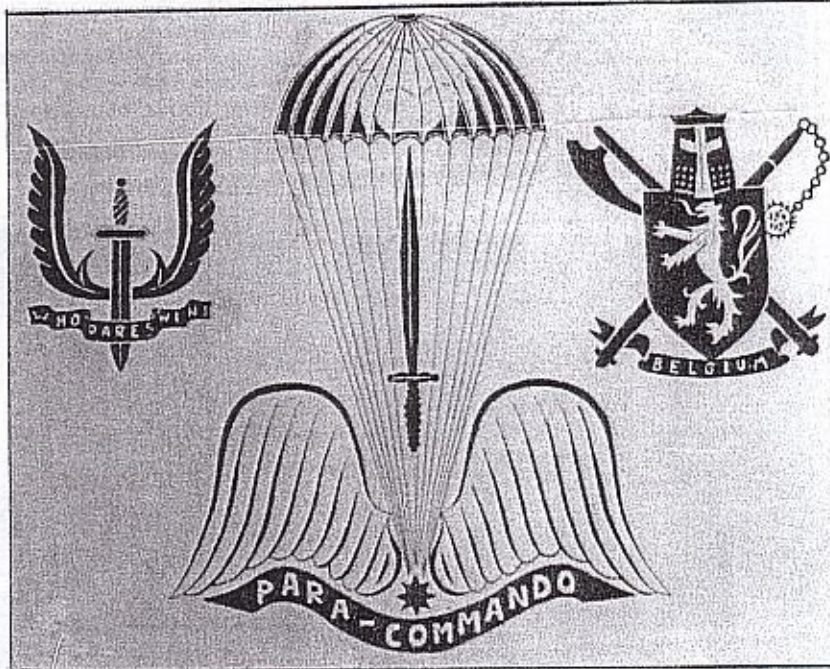
November 1993: deelname aan VN-operatie in Rwanda (Kibat I & Kibat II). Opdracht: klimaat van veiligheid scheppen voor de vorming van een overgangsregering.

Vertrek 1 Para op 18 november. Vanaf 15 maart 1994 afgelost door het 2 Commando.

6 april 1994: vliegtuig van president Habyarimana wordt neergehaald. Geruchten worden verspreid dat de Belgen achter deze actie zouden zitten. Complete chaos.

Op 7 april worden tien paracommando's van het 2de Commando beestachtig om het leven gebracht. België trekt zijn troepen uit Rwanda terug.

9 April - 19 april 1994. Operaties 'Silver Back' en 'Blue Safari' in Rwanda. Opdracht: ophalen van buitenlanders en hen via het vliegveld van Kigali evacueren en beveiligen. Inzet 3 Para, Compagnie Atk, Eskadron 3L Para, Batterij VA Para-Commando, een detachement GVP (Gespecialiseerde Verkenningssploegen), een detachement CE Para en CE Commando en de ACP. Later wordt ook het 2de Commando ingezet. Meer dan 1.600 vluchtelingen worden geëvacueerd. Terugkeer van de voltallige brigade op 26 april.

10/7/ 1960 : 17u45..."GO!"
onze PARAs redden 1200 Blanken
vd Immokasai in Luluaburg.

Wachten voor de actiesprong op het vliegveld van Kindu.
(Para André Henskens-juli 1960)

C119 'Flying...'

C130 'Hercules'

In memoriam Cécile Nollet

Echtgenote van dhr. Antoine Santelé
 ° 2 december 1935
 + 18 april 2012

Geheel onverwacht moesten wij afscheid nemen van Cécile. Het bericht van haar overlijden greep ons meteen naar de keel. Al waren we maar een paar keer bij haar op bezoek geweest, toch hadden we meteen het gevoel bij haar thuis te zijn. " 't Is hier lijk in de Kongo!" zei ze, en ze bedoelde: hier ben je altijd welkom.

Ze vertelde ons grootse verhalen en kleine dingen die haar na aan het hart lagen met een zelfde openheid die ons onmiddellijk voor haar innam. Wat hadden we nog veel te vragen en nog veel meer willen horen over dat bijzondere leven in de Kongo!

Tijdens de indrukwekkende afscheidsdienst in de Sint Hilariuskerk te Wevelgem bleek dat we met onze gevoelens niet alleen waren. Een bomvolle kerk bracht haar hulde. Ze zal een bijzondere plaats in ons hart bewaren.

Rosje en Bernard Leicher.

André Leplae

Visie kreeg laat-tijdig bericht van het overlijden van André Leplae, gewezen voorzitter van Vakantiegenoegens (onder tusschen Pasar) Oostende.

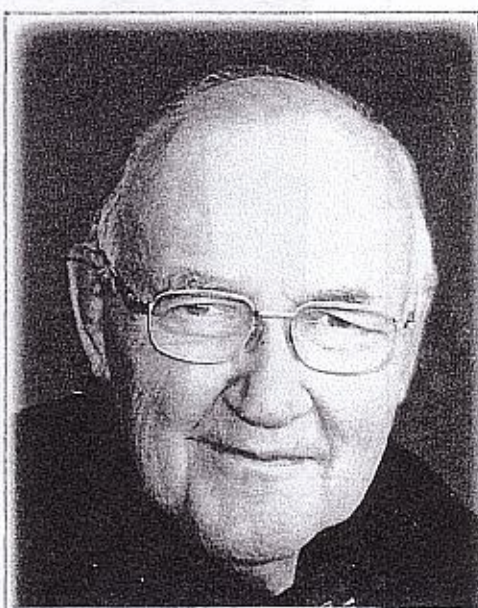

André Leplae werd geboren in 1928. Hij werkte een tijd als vrijgestelde kajotter, huwde in 1954 en kardinaal Jozef Cardijn zegende zijn huwelijk in. André werd aangeworven door het 'Ministère des Colonies' in 1954 en werd leraar aan het 'Ecole Technique' in Leopoldville. Hij bleef er ondanks de 'troubles' rond de Congolese onafhankelijkheid in 1960, toch nog tot in 1964 wonen en lesgeven.

Terug in Vlaanderen werd André lesgever in het 'metaal' van het VTI Oostende. Hij gaf er tot aan zijn pensionering op 1 januari 1989 praktijk draaien, technische vakken en technisch tekenen.

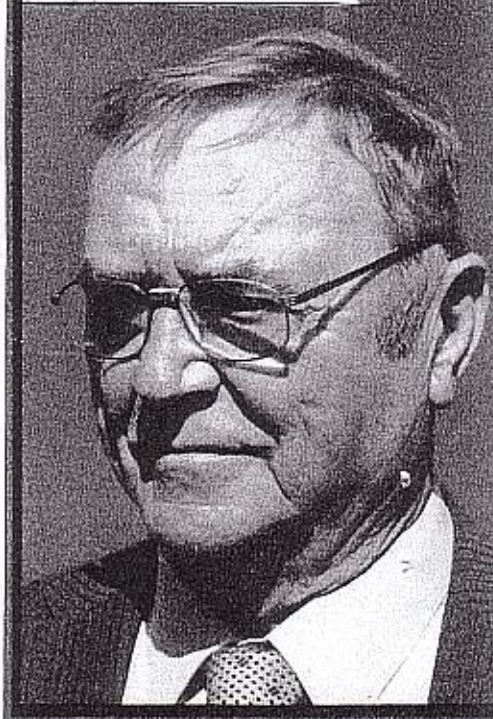

Maria Roets

Pater Gerard Bulcke

Herman Leuridan

- 1) De familie Santelé-Nollet (Medische Dienst) verbleef in Afrika van 1950 tot 1960, achtereenvolgend op de Evenaar, in Katanga en de Rwanda. Vier kinderen werden er geboren.
- 2) De schitterende leraar-loopbaan van André is beschreven in "Onze dagen in Congo" hij zegt er: 'Weglopen uit Congo betekende voor mij persoonlijk dat ik mijn levensdroom zou moeten opgeven...' André stierf onverwacht te Oostende op 25 april. (° te Menen)
- 3) Scheutist Gerard Bulcke (° Oudekapelle 1929) stierf tussen zijn vrienden-missionarissen te Torhout op 28 maart terwijl hij als 'Nonkel Pater' op Canvas een grote meerwaarde gaf aan de uitzending, volledig in de lijn van zijn 40 jaar lang missionaris apostolaat in de Kasai.
- 4) Maria Roets (° Oostende 1929 en +9 mei) was lerares en volgde van 1955 tot '8 haar man Richard Pieters, landmeter, van Matadi (Inga) tot Goma in de Kivu.
- 5) Veearts Herman Leuridan (° Reninge 1929 en + Gent nov 2011) was een graag geziene figuur bij vrienden en collegas in de Rwanda. Zijn mooie leuze was 'Gelukkig zijn met hetgeen je hebt'.

ONZE INNIGE DEELNEMING AAN DE FAMILIES VAN ONZE 5 LEDEN DIE HEENGINGEN.

West-Vlamingen net terug van inleefreis naar Congo

Ellen

Onder de twintig inleefreizigers die van 19 februari tot 3 maart met Wereldsolidariteit in Congo verbleven, waren er zes uit deze regio. V.l.n.r. herken je Joachim Jonckheere (Zonnebeke), Veronique Fonteyne (Bredene), Joost Rommel (Ramskapelle), Danny Baert (Geluvelde), Philip Broidiot (Snaaskerke) en Ellen Lingier (Koekelare).

"Hier hebben we de indruk dat de Congolees niet vooruit wil. Ginder zagen we het tegendeel!"

Wereldsolidariteit, dat projecten steunt in diverse derdewereldlanden, is net terug van Congo.

Congo is een immens land, waar na het koloniale regime weinig lijkt veranderd. De overheid faalt en zorgt noch voor structuur, noch voor infrastructuur. Er is amper industrie. De vele mogelijkheden van het land – vruchtbare grond, ertsen – worden niet benut of komen zeker de gewone bevolking niet ten goede. Meer dan 95% werkt in de informele economie, en wie wel formeel aan de slag is wordt niet regelmatig betaald.

Problemen

Ook de levensomstandigheden van de gewone man zijn er schamel: met tien in een klein huisje van snelbouwstenen, een lemen hut of een bouwvel van golfplaten; zonder stromend water of elektriciteit; amper toegang tot gezondheidszorg; gebrek aan onderwijs; ondervoede kinderen met kleren die te groot of te klein zijn; armoede...

"Overal merk je kraampjes met mensen die iets te koop aanbieden: sigaretten, zakdoekjes, groenten, fruit, drank, voeding, gereedschap, ... Tot lege plastic flessen toe. Je vraagt je af wie 't koopt. Ze staan er van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. En blijkbaar is er geld mee te verdienen. Maar de Congolees geeft het rapper uit dan hij 't verdient. Iedereen heeft er bijvoorbeeld een gsm – logisch weliswaar in een land waar de spreekcultuur overheerst –, maar voor de rest is 't overleven", schetst Ellen Lingier de mentaliteit.

Net als bij ons

Je kunt de situatie voor een stukje vergelijken met die bij ons, pakweg 150 jaar geleden, aldus Philip Broidiot: "Wroeten om te overleven. De opkomst van vakbonden, mutualiteiten, vrouwen- en jongerenbewegingen, coöperatieven, ... zorgden hiervoor een kentering. Waarom zou het in Congo anders zijn?"

De feiten lijken hem gelijk te geven. En wat meer is, in Congo bestaat een beweging die heel fel lijkt op de christelijke arbeidersbeweging. Er is de koepelorganisatie MOCC, een mutualiteit (UMUSAC), een vakbond (CSC), een jongerenorganisatie (JOC) en een vrouwenorganisatie (AFC). Joachim Jonckheere verwijst naar Denis Kalondji, MOCC-leider in Katanga, die overtuigd is dat daar dezelfde evolutie mogelijk is en die zegt dat het erop aankomt "aan de zwarte man duidelijk te maken dat de zwarte man zelf voor verandering moet zorgen; en niet de blanke".

Hoopvolle projecten

De projecten vanuit die organisaties zorgen voor verbetering. Veronique Fonteyne wijst op een project van het JOC dat straatkinderen een opleiding tot meubelmaker geeft: "Met de opgedane kennis kunnen ze aan de slag. Zelf meubelen maken. Werken aan hun toekomst". Ook voor meisjes zijn er gelijkaardige initiatieven.

Joost Rommel is eveneens enthousiast: "De projecten bewijzen dat het eenzijdig negatieve mediabeeld niet klopt. We zagen veel Congolezen die zelf het heft in handen nemen. Ook de maisplantage in Kipushi is een prachtig vakbondsproject. Op braakliggende gronden, die ze van de uitbaters van de koper- en kobaltmijnen mogen gebruiken, leert het CSC mijnwerkersvrouwen maïs telen. Zo voorzien ze in de eigen voedselbehoeften, en met de opbrengst van de verkoop kunnen ze het vakbondslicgeld of de mutualiteitsbijdrage betalen".

"Er worden micro-kredieten verstrekt. Door coöperatieven", zegt Danny Baert, "Kleine leningen die mensen toelaten een eigen handeltje op te starten".

Vanuit mutualistische hoek klinkt eenzelfde verhaal. Mensen worden overtuigd om een stukje van hun inkomen als lidgeld te investeren. Dat garandeert hen, en hun gezin, betaalbare medische zorgen. De mutualiteit betaalt ca 80% en zorgt voor medische voorzieningen. Gezondheidszorg is er immers niet, of minstens niet betaalbaar voor jan modaal.

Toekomst in drie woorden

Structuur. Solidariteit. Vorming. Er moet meer structuur komen. De Congolees moet overtuigd worden aan morgen te leren denken. Zich te verenigen om sterker te staan. En de kracht van vorming, opleiding, onderwijs moet dat versterken. "In Congo zal de verandering van onderuit

moeten komen", klinkt Danny Baert overtuigd.

Als blijkt dat het werkt volgt ook de overheid, is de overtuiging van deze zes West-Vlamingen.

In Lubumbashi, de rijkere mijnstreek, is die gedachte al politiek doorgedrongen. Daar investeert de overheid nu al in sociale zekerheid voor het overheids personeel, in infrastructuur en wegen. Het lijkt er een andere wereld, waar onderwijs en gezondheidszorg beter toegankelijk zijn. Maar ook hier is er nog veel werk, moet alles nog groeien en is er nood aan meer samenwerking.

Wordt vervolgd...

Het verhaal wordt vervolgd. In Congo, maar ook hier. De vele impressies en notities worden gebundeld in een waarheidsgetrouw maar wervend verhaal. Met dat verhaal, én met de vraag om de projecten van Wereldsolidariteit in Congo, te steunen trekken de inleefreizigers binnenkort de baan op. "Hier hebben we de indruk dat de Congolees niet vooruit wil. Ginder zagen wij het tegendeel!", besluit Danny Baert.

Meer info: Ellen Lingier, animator

Wereldsolidariteit, Kan. Dr. L. Colensstraat 7, 8400 Oostende, 059 552573, ellen.lingier@acw.be, www.acw.be/verbond/oostendewesthoek. Meer lezen? Meer foto's? Zie www.acw.be/verbond/oostendewesthoek

'Bloed en tranen'...dat zijn de enige onderwerpen die 'Congonieuws' zijn voor pers en televisie. Welnu, het artikel hierboven bewijst toch dat er een positieve kentering eindelijk zou komen. Een gemotiveerde Ellen zal ons op 25 oktober, in de Burlington, met woord en beeld haar Congoervaring toelichten. Meer hierover in ons volgend september nummer.

Wat heel weinig mensen (willen?)weten over de oud-kolonialen is dat de meesten onder hen 'hun'Congo en de Congolezen nog steeds een warm hart toedragen,ter plaatse merkbaar aan de vriendschap en sympathie die ze tonen voor de missionarissen. Zo trokken we met een groepje Oostendse Mohikanen op 20 april naar Roeselare voor een gespreksavond met de 'TV Nonkel Paters'.We maakten er kennis met de (voor ons onbekende)ploeg van het Provinciaal Noord-Zuid Beleid,enthousiaste inrichters vd avond. De 'Nonkelpaters'ontroerden en vermaakten ons in sappig westvlaams met hun getuigenissen en verhalen,veel beter en directer dan op Canvas! Daarop volgde een warme,uitbundige receptie waarbij een jaarboek 2011 ons in handen viel,waarin we met verbazing de indrukwekkende lijst van gesteunde projecten in het Zuiden opgesomd zagen. We kunnen niet laten hieronder de gesteunde NGO-projecten in Congo en Rwanda te citeren!

Provinciaal Noord-Zuid Centrum

Blijf op de hoogte via:

- www.west-vlaanderen.be/pnzc: alle info over het Provinciale Noord-Zuidbeleid, subsidiereglementen, activiteiten, ...
- Het e-zine 't spectrum: inschrijven via www.west-vlaanderen.be/ezine

Hugo Verrieststraat 22
8800 Roeselare
(ingang via parking in
Cichorelstraat)

T: 051 26 50 50
E: pnzc@west-vlaanderen.be
W: www.west-vlaanderen.be/pnzc

-Masomo/Kolwezi
-Bwamanda/Kinshasa
-P.Sabbe/Masina-Kin
-Vredeseilanden
-Nkongavrouwen/Kin
-Bayaka/Ngaliema
-Mvukisi/Matadi
-Mam-Sa-Ngol/Idiofa
-Maman au Sec/Likasi
-M.C.Vinda/BasCongo
-Suffis.Tanghe/Maluku
-Tache d'huile/Ndjili
-P.Nollet/Kisangani
-AmkaKijana/Likasi
-Caraes/KivuBukavu
-Drodro/Ituri
-Zrs v'ingelmunster
-Xaverianen/Likasi
-AZstLucas/Bandundu
-Bino naBiso/Kinshasa
-Bondeko/Limete
-SpesBandora/Burundi
-Bamwanda/Gemena
-P.DeSutter/Budjala
-DemeyerMP/Kananga
-P.Mvibudulu/Kiphunzu
-Nollé FVF/Kisantu
-Memisa-Polet/Limete
-Cobicom/Bumba
-Umubano/KigaliRwanda
-verder in de meeste
Centraal-Afrikaanse
landen waar W-Vlaamse
missionarissen actief
zijn...

Graag publiceren wij
in de toekomst alle
projecten en activi-
teiten van bovenstaan-
de ngo's en vzw's.
'direct mailing'kan
eveneens efficiënt zijn
Bob Vanhee

Provincie
West-Vlaanderen
Door mensen gedreven

Kwaliteit. Het zit in ons.

UITNODIGING OP ONZE 3^e " DIPENDA-WAKE "

ZATERDAG 30 JUNI IN DE FEESTZAAL "TEN STUYVER " OOSTENDE

P R O G R A M M A

- * vanaf 10.30 u. = Onthaal en kennismaking.
- * om 11.30u stipt = Causerie en Interview van Para's van enkele van de 11 Congo interventies.
- * om 12.30 u. = "Walking and Sitting " aperitief in de tuin met parelwijn – fruitsap – sangria
- * om 13.00 u. = Gevarieerde vis-vlees BARBECUE festijn met uitgebreid groenten-en rauwkostBUFFET – dessert met koffie en thee .
- * om 16.00 u. = - Nieuws en plannen over onze vriendenkring
- Boekenpresentatie door leden - auteurs
- Gezellig napraten...tot 17.00 u.

PRIJS: € 29.- pp. te storten op rek.BE 50-9730-3024-3018
van DE MOHIKAAN- Bob Vanhee- Visserskaai 45- 8400 Oostende

PRAKTISCH:

- *Laat ons weten met wie je wenst te tafelen.(tel. 059/26 61 67
- *Bus nr 5 vanaf station tot aan het Kerkhof (verwittig de chauffeur)
- *Dranken bij de maaltijd zijn individueel te betalen.
- *Reserveer voor 25juni -terugbetaling bij ernstig belet.
- *Koloniale vrienden die je reeds lang had moeten uitnodigen ? breng ze mee: een elegante en originele oplossing!

De BBQ van Nathalie en Steven in TEN STUYVER – Oostende, is even topklasse als hun moambe...

WIE WIL NU ZOIETS MISSEN ?

Wij, de laatste der Mohikanen

Nr3/12 ++BLADWIJZER++

- 2) Ten Geleide
- 3) Editoriaal
- 4) Ledenlijst 2012
- 5) Nonkelpater-1
- 6) Idem -2
- 7) Kongolo -1
- 8) Idem -2
- 9) Rwanda-Dipenda
- 10) Umubano
- 11) Burundi na 50j
- 12) Alex Callewier
- 13) VanWongerghem
- 14) Paras-GO!
- 15) Idem
- 16) Memoriam

- 17) Solidariteit
- 18) Noord-Zuid
- 19) BBQ-30 juni
- 20) Wij, de laatsten der Mohikanen.

WERKTEN MEE AAN DIT NUMMER:

Boudewijn Eggermont, Willy Alenus
Paul VanWassenhove, Eddy Merveillie
Eddy Hoedt, Bernard Leicher, Alex
Callewier, Raf Merveillie
Bob en Lieve Vanhee.

Deze NIEUWSBRIEF is uitgegeven door de feitelijke vereniging
VRIENDENKRING WEST- EN OOSTVLAAMSE KOLONIALEN EN MISSIONARISSEN
Zetel - Contact en Secretariaat : Visserskaai 45 - 3/2 8400 Oostende

GEWOON LID + ABONNEMENT LEDENBLAD = € 9-
FAMILIE (HOOFD- EN BIJLID) = € 15-
STEUN OF EREBIJDRAGE = € 25-
TE STORTEN OP REKENING ARGENTA BE 50-9730 - 3024 - 3018

